

Brøt med sekten: Heidi Spange Slettemo brøt med Jehovas vitner etter 22 år i det hun kaller et mentalt fangenskap. Nå vil hun hjelpe andre til å unngå å gå i samme fella samt å hjelpe andre som bryter ut av den fundamentalistiske sekten.

Heidi var Jehovas fange

Heidi Spange Slettemo (42) brøt med Jehovas vitner. Nå sier hun ja til livet og vil hjelpe andre ofre av sekten.

AV: JENS M. HAMMER
 PUBLISERT 23.08.2014 18:37
 SIST OPPDATERT 23.08.2014 18:59

Hun var to år da besteforeldrene konverterte til Jehovas vitner og innlemmet hennes mor i sekten. Bestefaren hadde vært aktiv i Frelsesarmeen i mange år, men rundt 50 år gamle gikk han og hans kone i 1974 til den omdiskuterte sekten. Heidis biologiske far ville ikke ha noe med Jehovas vitner å gjøre. Det var Heidis første tap i en lang rekke i jerngrepet fra Jehovas vitner.

LES OGSÅ: Heidi mener myndighetene bør bryte inn.

Vil ikke kommentere

- Vi følger den bibelske læren. Noe mer enn det vil jeg ikke kommentere saken Telen drar opp. De opplysningene vi gir, finner vårt publikum på våre nettsider, sier leder av Jehovas vitner i Skandinavia, Bent Arntzen, ved hovedkontoret i København.

Tøff oppvekst

Dommedagen, Harmageddon, skulle komme i oktober 1975. Bare de som ga seg selv til Jehovas vitner, Gud og Bibelen skulle få plass i Paradiset. Heidi betegner det i dag som en fanget familie, men hun så det ikke i sin barndom, ungdom og gryende, voksne liv. Hun visste ikke om annet. Oppveksten ble tøff og brutal, sett i ettertid.

– Ingen julefeiring, ingen julepakker, ingen mulighet til å lage julelenker på skolen, ikke 17. mai-tog, ingen hilsing av flagget, ingen bursdagsselskaper, ingen gaver. Alt jeg leste i oppveksten ble sensurert. Ukeblader oppfordret sekten oss til ikke å bruke tid på. Alt om nærhet og nakenhet var tabu. Det gjorde ikke noe for Jehovas vitner mente at barn som opplevde dette var verdslige – besatt av Satan. Jeg trodde på det. På skolen ble det mobbing både fysisk og psykisk. Ingen reagerte på at jeg var full av blåmerker herfra til evigheten. Jeg måtte som barn bare godta dette, forteller Heidi og holder hardt rundt kaffekoppen.

Henger fortsatt ved

På skolen opplevde hun lærere og rektorer som ikke ville se problemene. På barneskolen ville hun ikke hilse flagget og ble skjelt ut for åpen forsamling. På gymnaset leverte hun og en venninne samme besvarelse. Hun fikk karakteren 2, venninnen 5. Hun skjønte hvorfor. Jehovas vitner var ikke populære hos enkelte lærere. I muntlig i det samme faget fikk hun 4 + som karakter. Det var en triumf rett i fleisen på læreren.

– Selv om det er 15 år siden jeg brøt med Jehovas vitner, henger det fortsatt ved meg, dessverre. Det varmet da en lærer kom bort til meg på Tuven og sa unnskyld for hvordan hun hadde behandlet meg som elev. Det gjorde godt, sier Heidi, smiler og blir rørt.

Kvinneundertrykkende

Jehovas vitner undertrykker kvinner og Heidi var opprørt over dette, så det, men godtok det da hun var aktiv.

– Mannen er kvinnens hode, familiens hode og spesielt døtres hode før de gifter seg og da blir underlagt mannens hode. Sønner blir respektert på en helt annen måte. Kvinner er helt nede på rangstigen og har ikke stemmerett i Rikets Sal. I forkant av at vi skulle bygge dette huset på Meaksmoen, var det 20 kvinner til stede som ikke hadde anledning til å stille spørsmål. Jeg har ment at Svein, min mann, har vært mitt hode. Bestefar var det for sin kone, mamma og meg før jeg giftet meg. I dag ser jeg hvor galt det var.

Hun trosset Jehovas vitner gang på gang. – Som jente skulle du ikke ta videregående utdanning fordi hun ikke hadde bruk for det etter dommedag, Harmageddon. Jeg gjorde det og er faktisk den eneste jenta som har vært russ i sektens 40-årige lokale historie. Det er jeg faktisk stolt av. Som jente skulle du heller ikke ta sertifikat, men jeg gjorde det. En gutt i Jehovas vitner som tok sertifikat på samme dag som meg, fikk gratulasjoner og skulderklapp. Jeg ble neglisjert og forhørt på kjøkkenet på Skoland av en Eldstebror. Han svartnet i øynene og refset meg under fire øyne. Det var aldri bistand å få fra disse framtrepende menn i menigheten. Mobbingen ble også tatt opp. Det ble avfeid med at jeg måtte tåle det. Jeg var sannheten i Jehovas bilde, hevdet Eldstebror.

Følte seg hjernevasket

Bruddet med Jehovas vitner var ikke lett. Mellom 24 og 26 år gammel førte hun en intens, indre kamp. Som 22-åring gikk det et lys opp for henne da ei venninne sa: «Heidi, du har jo ikke en eneste egen tanke i hodet, du». Heidi får gåsehud når hun forteller det. Hun så inderlig rett. Hun var hjernevasket, men sektens medlemmer tok henne på samvittigheten, ba henne om å bli da hun et par år senere gjorde det klart at hun ville forlate sekten. De hevdet at hun måtte bli for at hun skulle få være med inn i Paradiset. Bestemoren ba om at hun ikke måtte forlate Jehovas vitner fordi jeg da kom til å dø i Harmageddon, verdens undergang.

– Jeg hadde giftet meg med Svein, som ikke tilhørte Jehovas vitner. Det var selvsagt galt i deres øyne. Prosessen hadde kommet langt. På et møte på Rikets Sal begynte kroppen min å riste. Jeg måtte ut og har på en måte kommet meg hjem til huset vårt på Meaksmoen. Der fant jeg meg selv kvalt i gråt. Jeg hadde fått panikkangst. Jeg hadde innsett at dette ikke var et sunt miljø. Våren 1996 ble vendepunktet for en lang og vanskelig reise mot et bedre og normalt liv. Jeg måtte ha faglig hjelp.

Ble oppsøkt

Hun dro til Bamble for å utdanne seg til helsesekretær. Jehovas vitner ga seg ikke, sendte en Eldstebror (menighetens ledere) til hybelen hennes. Det bar preg av forfølgelse. Heidi ville ikke ha kontakt. De slapp henne ikke, men selv var hun fast bestemt på å ta oppgjøret.

– Legen min på Notodden henviste meg til Psykiatrisk senter. De hadde ingen erfaring med Jehovas vitner og hadde lite å bidra med. Jeg forstår dem og klandrer dem ikke. Det var først da jeg kom til en lege på Heistad da jeg gikk på skolen der at jeg fikk hjelp. Han tok en sosial test på meg. Han skjønte hvor ille det var. Og det var ille. Da testen var avlagt sa han: «Du er sosialt utrustet som en 8-åring.» Det var fordi jeg ikke hadde hatt tilgang til samfunnet. Jeg var 24 år og hadde vært gift i tre. Jeg var frustrert, søkte kunnskap på biblioteket, på internett. Jeg var så søkende på det jeg manglet og jeg er sikkert ikke helt integrert

sosialt fortsatt, ler Heidi, og betegner Jehovas vitner som overgripere i forhold til menneskets utvikling og muligheter.

Vanskelig jobb

Heidi gikk som Jehovas vitner i felten, eller fra dør til dør. Det var et krav og alt skulle rapporteres til minste detalj. Hun gikk heller mer på dørene enn å stå å dele ut bladene Vaktårnet og Våkn Opp! i Notodden sentrum. Målet var å få så mange som mulig inn i Jehovas vitner. Det var en vanskelig oppgave. De fleste sa nei til kontakt.

– Da så jeg ikke at det ikke var greit å «bombe» folk med det de kalte kjærlighet. Det var menneskefisking basert på både det å skape angst for ikke å få et liv etter jordens undergang, sier Heidi. I dag fordømmer hun virksomheten og fastslår at det vanskeligste for en Jehovas vitner er å være ærlig mot seg selv. Det er et krav at alle skal ta dåpen. Heidi nektet i ungdomsårene og inntil hun gikk ut av sekten.

Utstøtt

– Det var langt fra greit å ikke la seg døpe. Det førte til at de utstøtte meg. På stevner gikk jeg alene. Jeg ble betegnet som dårlig omgang fordi jeg ikke hadde det åndelige. Jeg fatter ikke hvordan noen kan behandle andre mennesker slik. Det framstår som et overgrep da jeg på felt i Tåråfjellveien ble holdt innestengt i en bil i mer enn en time. De andre ville tvinge meg til å ta dåpen. Jeg følte meg psykisk fanget. De andre hadde døpt seg og hengitt seg til Jehova 13–14 år gamle. Jeg følte ikke den åndeligheten og sa bestemt nei. Dåpshandlingen var for livet og umulig å angre, som et tvangsekteskap. Det var ikke noe for meg. Derfor fikk jeg det ekstremt vanskelig i sekten.

– På skolen forfektet jeg at jorda ble skapt på seks dager og benektet at jorda kunne være millioner av år. Den var 6000 år, ingen diskusjon. Slik er det i Jehovas vitner. Utviklingslære og Darwin var det ikke plass til i Jehovas vitner. Jeg snakket om Paradiset og fikk da også det klengenavnet på barneskolen.

Distanserer seg fra samfunnet

Medlemmer av Jehovas vitner har en skremmende distanse til samfunnet. – De tror ikke på demokratiet, men på et totalitært system med frihetsopphevelse for enkeltmennesket. Bare Gud gjelder. De eier ikke nasjonalfølelse eller stolthet av å være norsk. De får ikke lov til å bruke sin stemmerett. Jeg stemte for første gang ved siste stortingsvalg. Det har tatt tid å riste av seg kravet om ikke å skulle delta i samfunnet. Det var veldig gøy å se ansiktet på Åslaug Sem og Tonje Brokke da de mottok meg i valglokalet. De kjente jo begge min bakgrunn og min tidligere holdning til valg og demokrati. Da jeg gikk ut, følte jeg lettelse, men også at jeg hadde gjort noe galt. Noen spøkelses er fortsatt med meg. Jeg jobber med å riste av all den vranglæren de dyttet på meg, sier Heidi, nå opptatt av være med på forme landet og samfunnet. Stemme ble også avgitt ved siste fylkestingsvalg og kommunevalg. Kursen er lagt.

Terapi i toget

Heidi er nå opptatt av jul, 17. mai og samhold. Hun sydde seg hverdagsstakk fra Øst Telemark og har alltid kledd datteren Miriam, som nå er 15, i barnebunad i barneårene.

– Da jeg nettopp hadde brutt med Jehovas vitner gikk jeg i 17. mai-tog med barnehagen til Miriam for første gang side om side med min beste støttespiller i livet. Takket være Svein og barnevogna som ble brukt som gåstol, kom jeg meg gjennom 17. mai-toget Jehovas vitner fordømmer. Jeg følte at det var så riktig samtidig med at jeg også følte at det var galt. Jehovas Vitners arvegods lå dypt inni meg, men dette var riktig terapi, sier Heidi.

Henger igjen

Hun tror ikke på Gud etter den 22 år lange reisen med Jehovas vitner. Fortsatt opplever hun «drittslenging» i lokalsamfunnet og på sosiale medier for sitt tidligere liv i sekten. Det sårer når det er 15 år siden hun forlot sekten. Hun forstår godt at det å være Jehovas vitner står risset inn i folks bevissthet når de ser henne etter å ha gått på folks dører i 20 år. Kursen er ny og livet er lyst og rettet mot det å leve fullt og helt sammen med familien og venner.

– Jeg tror ikke på Gud. Jeg tror på det gode i menneskene. Jeg er ikke medlem av noen menighet eller trossamfunn. Nå ønsker jeg å være en del av fellesskapet. Jeg har jobbet hardt for det de siste 15 årene. Jeg vet at jeg vil bli sett på som død av alle medlemmer av Jehovas vitner etter at jeg nå har fortalt min historie i Telen. Jeg ønsker at andre barn og voksne skal slippe å oppleve det jeg har opplevd og er nå med i Hjelpekilden for dem som har tatt samme valg som meg, det å forlate Jehovas vitner, Jeg vil bruke min dyrekjøpte erfaring til noe nyttig for andre, sier Heidi.
